

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: T. B., nar. X, bytem L., R. 675, *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.09.2015, č.j. DSH/11236/15,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobu domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkového oddělení sp. zn. PO 12012/2015, přest. č. 441/2015/PD ze dne 30.6.2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 7 odst. 1

písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.500 Kč a náhrada nákladů řízení 1.000 Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal, že správní orgán neprovedl dokazování v potřebném rozsahu, nezjistil všechny podstatné skutečnosti a důkazy v souladu s § 3 správního řádu a skutkový stav, z něhož správní orgán vycházel, nemá podle žalobce oporu ve spisu. Žalobce popíral, že by během jízdy držel hovorové zařízení. Podle žalobce správní orgány chybně vyhodnotily provedené důkazy, když z žádného nevyplývá, že by svědci viděli žalobce z levé strany při tom, když měl údajně levou rukou držet telefonní přístroj. Naopak z úředního záznamu vyplývá, že policejní hlídka stála s vozidlem kolmo k silnici I/26, před domem čp. 32. Tento dům je na pravé straně silnice ve směru od Horšovského Týna a před ním se nachází vedlejší komunikace, což žalobce dokládal přílohami k žalobě, výpisem z katastru nemovitostí a fotografií místa stání policistů a znázorněním domu čp. 32 na mapě. Žalobce rovněž poukázal na výpověď svědka Jiřího T., podle něhož policisté stáli na výjezdu z vedlejší komunikace na silnici I/26. Podle žalobce tak bylo prokázáno, že policisté stáli na straně komunikace, ze které by nehleděli na vozidlo žalobce zleva, ale naopak zprava, neboť dům čp. 32 se nachází při pohledu ve směru jízdy žalobce na obec Draženov po pravé straně. Podle žalobce tak úvaha správního orgánu, že policisté měli přímý výhled na řidiče přes okénko řidiče, kdy telefon musel být viditelný, neboť tělo žalobce ho nezakrývalo, je podle žalobce mylná.

Dále je podle žalobce nepravdivé tvrzení správního orgánu, že svědci jednání žalobce sledovali za dobrých světelných podmínek, z malé vzdálenosti, neboť celý incident se odehrál ve 20:35 hod., kdy panovala tma, což potvrzují svědecké výpovědi policistů. Podle obou policistů do vozidla viděli proto, že vnitřek vozidla byl nasvícen potkávacími světly vozidla policistů. Toto se jeví žalobci nepravděpodobné, neboť potkávací světla jsou konstruována tak, aby osvětlovala část vozovky před vozidlem, nikoliv, aby oslňovala řidiče. Dále, i kdyby policisté do vozidla žalobce viděli, tak pouze po extrémně krátkou dobu, neboť stáli kolmo k vozovce a světlomety mají velmi úzký světelný kužel. Vozidlo tak mohlo být ve výhledu policistů jen po dobu zlomku sekundy a za tak krátkou dobu si není podle žalobce možné všimnout, že má řidič u levého ucha umístěnou levou ruku a že v ní drží nějaký předmět, a to je telefon. Žalobce uváděl, že tímto tvrzením chtěl dokázat fakt, že tvrzení policistů se jeví nepravděpodobným. Dále namítal, že policisté nepopsali blíže tvar ani barvu mobilního telefonu umožňující bližší identifikaci přístroje a poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 čj. 7As 102/2010-86.

Dále žalobce namítal neurčitost výroku rozhodnutí co do místa spáchání přestupku uvedením údaje na silnici I/26 v obci Březí ve směru na Draženov, když podle žalobce na území obce je možné určit místo protiprávního jednání přesněji, např. označením přilehlé nemovitosti, či jiného objektu. Žalobce poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2014 čj. 9As 80/2014-39, kde vymezení místa jako „silnice I/37 v obci Ostrov nad Oslavou“ není považováno za dostatečné. Tuto vadu výroku nelze podle žalobce nahradit specifikací v odůvodnění rozhodnutí, jak se uvádí např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2015 čj. 9As 290/2014-53.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žaloba obsahuje obsáhlé námitky žalobce, které v řízení o přestupku nebyly vůbec uplatněny. Žalovaný poukázal na to, že dle Nejvyššího správního soudu je obecně vhodné, aby obviněný neuchovával paletu svých námitek proti rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni řízení, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o pochybnostech o zjištění skutkového stavu jevit účelovou, a to přesto, že omezení přezkumu v odvolání dle § 82 odst. 4 správního řízení na přestupkové řízení ani na řízení o správním deliktu nedopadá. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2015 čj. 2As 215/2014-43, podle něhož jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník řízení o přestupku nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. Tím by byla popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Dle žalovaného správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav tak, že měl nadevší rozumnou pochybnost za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Žalobce neodůvodnil odpor proti příkazu ani odvolání a provedeního dokazování ve věci se nezúčastnil. Z toho je zřejmá procesní strategie žalobce nečinit žádná podání a ponechat správní orgány v jakési nevědomosti co do rozsahu přezkumu věci v naději, že pominou něco, s čím bude následně možné spojit zrušení rozhodnutí. V důsledku tohoto postupu nemají správní orgány žádnou povědomost o nápadech žalobce, proto se jimi ani nezabývají. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2015 čj. 7As 93/2015-36, podle něhož „poukazovali stěžovatel na to, že před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, toto tvrzení uvedl poprvé v žalobě. Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Tím by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví jakožto přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním účelem soudního přezkumu je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2015 čj. 2As 215/2014-43 „s ohledem na to, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními orgány posoudit důvodnost námitky nepřesností GPS souřadnic, účelově uplatněnou až před krajským soudem. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nebránilo mu nic tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž nyní namítaná skutečnost ohledně provedeního měření nebyla ve správním řízení rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí preventivně zabývat. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení.“ Z toho lze podle žalovaného dovodit závěr, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoli uvádět, přistoupí-li však na tuto strategii, musí počítat s tím, že ho mohou pro nestřežení si svých práv postihnout rozhodnutím ve věci nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být eliminovány. Dále podle žalovaného pro odvolání ve správním řízení platí omezený revizní princip. Správnost rozhodnutí se přezkoumává jen v rozsahu námitek

uvedených v odvolání nebo vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které žalobce nastoluje v žalobě, mu byla známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a mohla být známa jen žalobci. Žalovaný k tomu uvedl, že dle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný poukázal na to, že správní orgán prvního stupně vycházel ze spisového materiálu Policie ČR obsahujícího oznámení o přestupku, které žalobce odmítl podepsat a vyjádřit se na něj. Rovněž podle úředního záznamu PČR žalobce s přestupkem pouze nesouhlasil a odmítl podepsat sepsané oznámení o přestupku. Dále správní orgán vycházel z protokolu o ústním jednání a ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů. Tyto výpovědi jsou vzájemně souladné a v důležitých bodech korespondují. Oba policisté mohli na vzdálenost několika metrů vnímat svými smysly, že žalobce drží v ruce hovorové zařízení. Nebyl zjištěn žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policisté odvolatele stíhali. Policisté žalobce neznali. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007 čj. 4As 19/2007-114, podle něhož „k osobě policisty a tím i k věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem. Nebyla proto shledána důvodnou námitka, že správní orgány a soud vycházely z trojjedinného zdroje, jímž je oznámení přestupku, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. S ohledem na povahu věci se jiný, v úvahu přicházející důkaz nenabízel.“ Podle žalovaného tyto zásady lze přiměřeně aplikovat i na daný případ, neboť ani zde žalovaný neshledal žádnou okolnost vedoucí k domněnce o zaujatosti svědků – policistů. Jde o přestupek pozorovatelný pouhým okem a policisté vystupují jako očití svědci protiprávního jednání. Svědek vždy vypovídá o tom, co vnímá vlastními smysly. Žalovaný poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2011 čj. 2As 52/2011-47, podle něhož „skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může samo o sobě být věrohodným důkazem, bez dalších důkazů, neboť k tomu není třeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Policisté mohli na vzdálenost 10 až 13 metrů vnímat svými smysly, zda řidička při řízení drží mobilní telefon. Zde je zásadní, že stěžovatelka neuvedla, že hovor realizovala její matka, již při zastavení policejní hlídkou, teprve v podaném odporu, ačkoliv toto mohlo být namítáno dříve již při silniční kontrole. Uplatnit tuto verzi příběhu již v tento okamžik se jeví být naprosto přirozenou reakcí u člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil a že nadržel telefon.“

K žalobcem namítanému rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7As 102/2010-86, podle něhož je výpověď policisty vysoce věrohodná, pokud popíše mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem řidiče. Podle žalovaného z tohoto výroku nelze dovodit, že policisté by museli vždy určit značku výrobce a typové označení telefonu. V citovaném případě byla výpověď policistů také zpochybněna následnou bezdůvodnou kontrolou povinné výbavy a rovněž tím, že nebylo postaveno najisto, zda policisté vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení, jejich neprůhledných či špatně průhledných částí byli vůbec schopni

vidět žalobce telefonovat a kolik času na zahlédnutí situace měli. Toto jsou podstatné rozdíly oproti dané věci.

Žalovaný poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2015 čj. 6As 65/2015-43, podle něhož „hlavním důvodem proč judikatura vyžaduje vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí co nejpřesněji, je právní jistota, a to za účelem vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím porušení zásady ne bis in idem, a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi postihu za daný skutek. Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu přesné specifikace skutku.“ Podle žalovaného tak určitost místa spáchání přestupku je třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu, vždy je nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje individualizace skutku. Žalovaný považuje v daném případě vymezení za zcela dostačující, zejména s ohledem na délku komunikace, která je dle serveru www.mapy.cz dlouhá cca 500m. Správní orgán identifikoval obec, ulici a směr jízdy žalobce. Současně s uvedením času a způsobu spáchání přestupku výrok konkretizuje skutek tak, že ho nelze zaměnit. V žalobcem odkazované judikatuře nebyl ve výroku určen směr jízdy a předmětné komunikace byly značně dlouhé. Žalovaný poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2015 čj. 4As 164/2015-39, kde bylo místo skutku dostatečně určité vymezeno jako silnice I/27 v obci Červené Poříčí ve směru na Plzeň. V tomto případě podle žalovaného šlo o úsek pozemní komunikace dlouhý přibližně 600m.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 21.11.2014, podle něhož v tento den ve 20:35 hod. na silnici č. I/26 v obci Březí ve směru na Draženov řídil žalobce osobní motorové vozidlo Volvo V70 RZ ... a při jízdě držel v ruce hovorové zařízení (telefon). Žalobce se do oznámení odmítl vyjádřit i podepsat. Podle úředního záznamu PČR ze dne 28.11.2014 stála policejní hlídka s vozidlem kolmo k silnici I/26, před domem čp. 32. Zpozorovala vozidlo žalobce přijíždějící z pravé strany od Horšovského Týna ve směru na Draženov, přičemž žalobce držel při jízdě v levé ruce hovorové zařízení (telefon). Vozidlo bylo zastaveno v prostoru autobusové zastávky za křižovatkou na obec Luženice. Řidič se k věci blíže nevyjádřil, pouze oznámení odmítl podepsat a s přestupkem nesouhlasil. Proti příkazu správního orgánu podal žalobce odpor, který nijak neodůvodnil.

Při jednání dne 30.6.2015, jehož se žalobce nezúčastnil, svědek P. Š. uváděl, že v obci Březí v době provádění hlídkové činnosti probíhala rekonstrukce komunikace. Asfaltový povrch silnice první třídy byl vyfrézovaný, bylo zde omezení rychlosti a zákaz předjíždění. Hlídka stála na vedlejší komunikaci poblíž stánku s občerstvením, kde komunikace vyfrézovaná nebyla, proto byli výše než vozidla projíždějící po hlavní silnici. Byla tma a policisté světly svého vozidla svítili do vnitřku kolem projíždějících vozidel, kam dobře viděli. Když je míjelo vozidlo Volvo, přes okno ve dveřích řidiče vozidla viděli, že jeho řidič drží v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Svědek toto viděl na vzdálenost několika málo metrů. V té době byl v obci Březí provoz upraven semaforem kyvadlově a vozidlo Volvo velmi těsně míjelo přední část vozidla hlídky.

Svědek J. T. uváděl, že při kontrole stáli na výjezdu z vedlejší komunikace na silnici I/26 a po této komunikaci od Horšovského Týna přijíždělo vozidlo Volvo, jehož řidič držel

v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení. Bylo to podle svědka vidět zřetelně, neboť vnitřek vozidla byl nasvícen potkávacími světly vozidla hlídky. Vzhledem k tomu, že na komunikaci nebylo vhodné místo k zastavení, zastavili vozidlo Volvo až u odbočky na obec Luženice u autobusové zastávky. Do vozidla Volvo viděli bočním okénkem u řidiče ze vzdálenosti max. 10m.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku s odůvodněním, že oba svědci shodně popsali událost, ke které při zjištění přestupku došlo a v jejich výpovědích nejsou žádné rozpory. Protiprávní jednání žalobce sledovali z malé vzdálenosti za dobrých světelných podmínek. Vzhledem k denní době byla sice tma, ale svědci jednání žalobce sledovali ve světle předních světlometů svého vozidla, které osvětlovalo interiér vozidla žalobce. Podle svědků obviněný držel hovorové zařízení v levé ruce u levého ucha, tzn. na straně bližší k místu, odkud ho pozorovali, přičemž ruku s hovorovým zařízením logicky nemohlo zakrývat tělo žalobce a pozorovali toto bočním okénkem vozidla žalobce, v jehož bezprostřední blízkosti musela řidičova ruka s hovorovým zařízením být. Správnímu orgánu I. stupně není znám žádný vztah svědků k žalobci či k věci ani jiná okolnost snižující věrohodnost jejich výpovědí a má za to, že svědectví svědků, kteří přestupek zjistili při výkonu své služební činnosti, je věrohodným a přesvědčivým důkazem o vině žalobce. Místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správní orgán I. stupně označil jako „na silnici I. třídy č. 26 v obci Březí ve směru na obec Draženov“.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný zkonstatoval, že žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu prvostupňové rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí nebo předcházejícího řízení a žalovaný neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu a v souladu s § 52 správního řádu. Ve zdůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je na podkladě provedených důkazů, které tvoří ucelený řetězec, vyvozen logický závěr o zavinění přestupku žalobcem, s čímž se žalovaný úplně ztotožnil. Správní orgán I. stupně podle žalovaného zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Pokud žalobce namítal, že správní orgán neprovedl dokazování v potřebném rozsahu, jelikož nezjistil všechny rozhodující skutečnosti a důkazy k jejich prokázání, a že skutkový stav, ze kterého správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise, pak soud považuje za nutné odkázat na závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2015, č.j. 7 As 93/2015-36: „*Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily.*“ a stejně tak i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2015 č.j. 2 As 215/2014-43, ze kterého vyplývá: „*S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum*

v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedeného měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť, tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a s ohledem na rozsah přezkumu ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení.“

S tvrzením žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu soud s ohledem na shora uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu v zásadě nesouhlasí, neboť bylo na žalobci, pokud se domníval, že prvoinstanční orgán pochybil, rozporovat skutková zjištění již v odvolacím řízení. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce zůstal po celou dobu správního řízení zcela nečinný, na svou obhajobu ničeho neuváděl, správní orgány na druhu stranu proto zcela v souladu se zákonem vycházely z dostupných důkazů, tedy ze spisového materiálu PČR, který obsahuje oznámení přestupku sepsané na místě silniční kontroly a úřední záznam o přestupku, dále výpisu z evidenční karty řidiče, z protokolu o ústním jednání a ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů pprap. T. a pprap. Š.. Správní orgán si tedy opatřil dostatek důkazů, které vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce dne 21.11.2014 ve 20:35 hodin na silnici I. tř. č. 26 v obci Březí ve směru na obec Draženov řídil motorové vozidlo Volvo V70, RZ ... Sporné je zjištění, zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobil), zda tedy se uvedeného protiprávního jednání dopustil či nikoli. Jak vyplývá z oznámení přestupku, které bylo se jmenovaným sepsáno, žalobce měl možnost se k věci vyjádřit, což odmítl a rovněž oznámení odmítl podepsat.

Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků – policistů lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný i vzhledem k rozpornosti jejich výpovědi namítané žalobcem, tedy že svědci nemohli vidět žalobce držet telefon v levé ruce, neboť z místa, kde stáli, by nehleděli na jeho vozidlo z levé strany, ale naopak ze strany pravé. V podané žalobě žalobce sporuje, že by svědci viděli obviněného z levé strany při tom, když měl údajně levou rukou držet telefonní přístroj.

Soud ve výpovědích svědků, a tedy v provedeném dokazování zmiňovaný rozpor neshledal, neboť skutečnost, že by žalobce měl být policisty viděn z bližší - levé strany, nebyla žádným z nich uváděna při podávání svědectví. V úředním záznamu ze dne 28.11.2014 se uvádí, že policisté stáli kolmo k silnici I/26, před (nikoli vedle! pozn. soudu) domem č.p. 32, avšak vozidlo přijíždělo z pravé strany, nikoli z levé, a z tohoto důvodu je

tedy logické, že v době, kdy vozidlo (jedoucí z pravé strany) projíždělo kolem policistů, policisté sledovali řidiče z levé boční strany jeho vozidla hledíce na boční okno u řidiče.

Rovněž je dle žalobce nepravdivé tvrzení správního orgánu v tom, že svědci protiprávní jednání obviněného sledovali z malé vzdálenosti za dobrých světelných podmínek, neboť auto žalobce bylo osvětleno světlomety policistů, kdy přední sklo má tendenci světlo odrážet zpátky a výhledové podmínky by tedy světlomety spíše ztížily.

Soud se neztotožňuje s nepodloženým obecným tvrzením žalobce, že do vozidla nemohlo být vidět, jelikož vozidlo žalobce bylo osvětleno světlomety policistů, kdy přední sklo má tendenci světlo odrážet zpátky a výhledové podmínky by tedy světlomety spíše ztížily, neboť právě osvětlení potkávacími světly vozidla umožnilo dobré světelné podmínky k tomu, aby policisté vykonávající hlídku BESIP mohli bezproblémově pozorovat právě projíždějící vozidla. Vzhledem k malé vzdálenosti mezi policisty a pozorovaným dějem (maximálně 10 m) a dobré viditelnosti, nemá soud důvod pochybovat o tom, že policisté viděli žalobce držet právě mobilní telefon. Soud rovněž uvěřil zasahujícím policistům, kteří ve svých svědeckých výpovědích uvedli, že viděli přes okno ve dveřích řidiče tohoto vozidla, jak jeho řidič drží v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Na otázku, na jakou vzdálenost pozorovali vozidlo, uvedli, že na vzdálenost několika metrů, maximálně však 10 metrů.

Soud se neztotožnil s úvahou žalobce, že i kdyby policisté do vozidla žalobce viděli, tak pouze po extrémně krátkou dobu, neboť policisté stáli kolmo k vozovce, po které jel žalobce, a světlomety mají velmi úzký světelný kužel, tj. nesvítí do boku. Z výpovědi svědka pprap. Š. totiž vyplývá, že v době hlídky byl povrch silnice I. třídy č. 26 vyfrézovaný, bylo zde omezení rychlosti a zákaz předjíždění. Je tedy zřejmé, že z důvodu úpravy povrchu vozovky musel žalobce přizpůsobit jízdu stavu vozovky, tedy zpomalit jízdu, přičemž okamžik, ve kterém mohl být žalobce spatřen, se tak jeví soudu jako zcela dostatečný.

Soud posoudil výpovědi obou svědků jako konzistentní, svědci si v ničem ve svých výpovědích neodporují a oba nezávisle na sobě uvedli, že sledovali žalobce předním oknem u řidiče, kdy viděli, jak v levé ruce svírá u levého ucha mobilní telefon.

Pokud se jedná o žalobní námitku, že existují pochybnosti o tom, zda žalobce za jízdy držel telefon, neboť policisté ve svých svědeckých výpovědích nepopsali blíže ani tvar mobilního telefonu, ani jeho barvu, které umožnila bližší identifikaci přístroje (s odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 7 As 102/2010), soud ani tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou, neboť oba svědci věrohodně popsali, že viděli žalobce za jízdy vozidlem držet v levé ruce u levého ucha telefon. Ze shora uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu navíc nelze dovozovat, že by policisté museli ve všech případech spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 ve spoj. s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu vždy určit značku výrobce a typové označení telefonu, taková situace nastává pouze v krajních případech, kdy nelze bez důvodných pochybností ověřit, zda řidič skutečně za jízdy telefonoval, což není případ projednávané věci. Soud je tedy toho názoru, že pokud policisté viděli žalobce za shora daných podmínek za jízdy telefonovat, bez toho aniž by popsali tento telefon, neoslabuje tato okolnost hodnověrnost jejich výpovědí.

Ve vztahu k otázce věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, lze citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, v němž se konstatuje následující: „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem*“; *nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil*“. Tyto závěry lze aplikovat i na projednávaný případ, neboť ani zde nebyla shledána žádná okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů, ani žalobce v celém průběhu správního ani soudního řízení námitku zaujatosti vůči policistům nevznosl. Soud má tedy na základě těchto skutečností stejně jako žalovaný za to, že výpovědi svědků jsou zcela přesvědčivé a nebyl zjištěn žádný relevantní důvod, pro který by bylo možné pochybovat o tom, z jaké strany žalobce viděli, či jaký předmět svědci v ruce žalobce viděli.

Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentních výpovědí obou zasahujících policistů, kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Nedůvodnými soud shledal i námitky žalobce ohledně „nedostatečně popsaného místa spáchání přestupku“.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 15.1.2008, č. j. 2 As 34/2006-73, zabýval náležitostmi popisu skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu, přičemž dospěl k závěru, že výrok musí obsahovat „popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu“. Rozšířený senát v citovaném usnesení dále dovodil, že „neuveďte-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad.“.

Uvedl-li za takové místní situace prvoinstanční orgán, že ke spáchání přestupku došlo dne 21.11.2014 ve 20:35 hodin na silnici I. třídy č. 26 v obci Břeží ve směru na obec Draženov, považuje soud určení místa skutku za dostatečně konkrétní, vylučující zaměnitelnost s jiným skutkem. Správní orgány dostaly i požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za

týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku byly totiž kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Námitka ohledně nedostatečné specifikace místa spáchání skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí s odkazem na žalobcem uváděnou judikaturu tedy není s odkazem na výše uvedené skutečnosti důvodná. Žalobcem odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 290/2014-39 a 9 As 80/2014-39 nejsou v této věci aplikovatelná, neboť se jedná o případy, kdy nelze nahradit specifikaci skutku v odůvodnění rozhodnutí v případě, kdy skutek není dostatečně vymezen ve výroku rozhodnutí, což není případ projednávané věci. Pokud žalobce odkazoval v tomto kontextu na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10.12.2014 č.j. 9 As 80/2014-39, pak soud konstatuje, že ani závěry učiněné v tomto rozhodnutí nejsou aplikovatelné v projednávaném případě, neboť v dané věci nebyl ve výroku rozhodnutí určen směr jízdy, k přestupkovému jednání došlo na velkém úseku, zatímco v projednávané věci byl určen směr jízdy, přičemž ke spáchání přestupku došlo na území obce v rámci nikoli dlouhého úseku.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. července 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně